

Cultura en imatges

RICARD MAS

Els penis més famosos

Tots els mascles en tenim un, forma part de la nostra cultura, parlar-ne és una mostra de mal gust, però alhora desperta la curiositat de tothom.

A internet hi ha nombroses pàgines dedicades a la cultura del penis, fins i tot hi ha llistes amb mides de gent famosa i celebritats històriques. A tall d'exemple, Ronald Reagan, Orson Welles, Muhammad Alí, Camilo José Cela i George Clooney tenen penis de més de 20 centímetres. I Salvador Dalí, Elvis Presley, Napoleó, Brad Pitt i Sylvester Stallone, el tenen de 15 centímetres en avall (de vegades, molt avall).

Importa la mida? És la gran pregunta. Científicament, amb poca cosa n'hi ha prou. Culturalment ja és una altra cançó. Segons estudis contrastats, la raça marca la diferència: la mitjana entre blancs és de 15 cm, igual que els hispans; entre negres és d'uns 16,5 cm, i els asiàtics no passen del 13,7 cm.

La història del prepuci de Jesús

Un dels penis més compromesos és el de Jesús. D'infant, és representat nu, amb el penis ben visible. Fou crucificat nu, però els artistes, se suposa que per respecte o imperatiu canònic, el representen cobert amb un llençolet. Diu la tradició que, quan el van circumcidar, la Verge Maria va guardar el prepuci en una capseta. Aviat fou el prepuci més famós de la història, i esglésies com Sant Joan Laterà, de Roma, o l'abadia de Coulombs, a França, el mostraven. Fins i tot el Vaticà va nomenar una sèrie d'inspectors que verificarien quin era l'únic tros de Jesús que no va ascendir al costat del Pare... Segons la Llegendà Àuria, de Iacopo

El sexe del 'David' és petit perquè l'escultura s'havia de veure des d'una torre

della Voragine, la circumcisió de Jesús va ser la primera sang vessada per redimir els nostres pecats. I santa Agnès, cada vegada que prenia la comunió, s'imaginava tot empassant-se el Prepuci Sagrat.

Les poques vegades que s'ha representat Jesús adult nu, ha estat cobert pietosament per la jerarquia. Tal és el cas del pintor anomenat Il Braghettone, encarregat de tapar les impudícies de la Capella Sixtina.

El pintor tardogòtic holandès Maerten van Heemskerck pintà *L'home de la pietat*, un retrat de Jesús amb estigmes, cobert amb un drap que revela una mitja erecció. I el nostre Subirachs, a la façana de la Sagrada Família, ha representat un Crist crucificat nu. Ho fa tan malament, que encara no he pogut saber si està circumcidat o no...

Una altra afició intemporal és el reliquiari de penis de personatges històrics rellevants. Un dels penis més famosos és el de Napoleó. Afectat de petit

per una malaltia hereditària, era baixet, barbamec, de veu aflautada i penis diminut. A sobre, orinava sang. Una vegada mort, va ser castrat i el seu penis va passar per nombroses vendes i subhastes fins a arribar a les mans de l'uròleg John Kingsley Lattimer, famós per ser el metge dels capitosos nazis durant els judicis de Nuremberg. Lattimer en va pagar, el 1969, 38.000 dòllars en una subhasta, i el mostra a qui vulgui en un pot de formol. L'altre penis famós és el de Rasputin, el famós conspirador rus. Després de ser enverinat, el van castrar, i el seu gegantí penis de 30 cm es conserva actualment al museu eròtic de Sant Petersburg, després d'haver estat adquirit pel també uròleg Igor Kniiazkin, el 2004, al preu de 8.000 dòllars.

El sexe masculí com a arma

Els romans tenien una frase irònica per assetjar: "*Catapultam habeo. Nisi pecuniam omnem mihi dabis, ad caput tuum saxum immane mittam*", o sigui, "Tinc una catapulta. Si no em dones tots els diners, et clavaré al cap el meu sexe enorme".

Des de l'Imperi Romà, molt aficionat als *falus tintinabulum* i d'altres geganteses fèrtils, fins a finals del segle XIX, la representació del penis en art ha estat marcada per la modèstia. Les estàtues, ja se sap, són fràgils i aviat perden tota mena d'extremitats. I si no les perdien, els pietosos agafaven el martell. Als museus vaticans -i a molts altres- les estàtues masculines han vist el seu sexe traslladat a un magatzem de vergonyes, tot esperant el Judici Final, que, diuen, restituirà els cossos.

El *David* de Miquel Àngel és un cas a part. El seu sexe és petit perquè l'escultura va ser concebuda per ser mostrada des d'una torre. El cap és exageradament gros i els peus petits per compensar un efecte òptic. En deixar l'obra a terra, les proporcions es rebel·len. I el barceloní *Monument al geni català* és un cas contrari: el seu sexe era massa gran, massa impúdic, i fou retirat a petició del bisbe. Amb la democràcia l'hi van restituir.

Un darrer exemple d'art amb el penis és el famós pírcing. La modalitat més comuna és la Príncep Albert, nascuda a Anglaterra i reviscuda al Los Angeles de la dècada dels 70. Consisteix en un semicercle que creua el prepuci. És tan estètic com poc pràctic, perquè obliga els homes a orinar asseguts.*

Les proporcions del penis del 'David' estaven pensades per ser vistes des de sota, per això és petit